

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΒΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
'Εγκειμένον ὑπὸ τοῦ 'Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932
Τιμηθὲν διὰ τοῦ 'Αργυροῦ Μεταλλίου τῆς 'Ακαδημίας 'Αθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟY: 'Ετησίᾳ δραχμὲς 100. 'Εξά-
μηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟY: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— 'Αγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
'ει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
'Εξέμνηοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

'Οδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Παρθέριον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος

'Αθήναι, 14 Μαΐου 1938

'Ετος 60ον.—'Αριθ. 24

ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Εἶσαι βέβαιος ;

Ναί, ὁ Πῆτερ ἦταν βέβαιος.

— Καλὰ, ἀφοῦ ἐπιμένεις, θὰ σοῦ
δώσω γιατί δὲν θέλω νὰ σοῦ χαλάσω
τὸ χατήρι· μ' ἂν δὲν τὸ βρῆς τοῦ
γούστου σου νὰ μὴν τὰ βάλῃς μὲ ἄλ-
λον παρὰ μὲ σένα τὸν ἴδιον.

'Ο Πῆτερ ἔμεινε σύμφωνος κι' ἔτσι
ὁ Τόμ τοῦ ἀνοίξε τὸ στόμα καὶ ἔχυ-
σε μέσα τὸ Πονοφόνον. 'Ο Πῆτερ ἔ-
δωσε ἕνα πῆδημα στὸν ἄερα καὶ βρέ-
θηκε δυό-τρεῖς μέτρα ψηλὰ καὶ κα-
τόπιν βγάζοντας ἕνα οὐρλιασμα ἀρ-
χισε νὰ τρέχῃ γύρω-γύρω στὴν κά-
μαρα ρίχνοντας κάτω τίς γλάστρες
καὶ τὰ βάζα καὶ ἀναστατώνοντας τὰ
πάντα. 'Υστερα σηκώθηκε στὰ πσι-
νά του πόδια κι' ἔτσι ὀρθὸς σὰν ἄν-
θρωπος ἔκανε μιὰ βόλτα τρελλὸς ἀπὸ
τὴ χαρὰ του καὶ μὲ νιαούρισμα ποῦ
διαλαλοῦσε τὴν ἀνεκλάλητη εὐτυχία
του. 'Υστερα ξανάρχισε πάλι νὰ τρέχῃ
ἐπάνω-κάτω στὴν κάμαρα σκορπίζον-
τας στὸ δρόμο του τὴν καταστροφή.

'Η θεία Πόλλυ μπῆκε μέσα τὴ
στιγμὴ ἀκριβῶς ποῦ ὁ γάτος ἔφερνε
δυό-τρεῖς τοῦμπες στὸν ἄερα, ἔβγαξε
μιὰ φωνὴ ἐνθουσιασμοῦ καὶ πηδοῦσε
ἀπὸ τὸ παράθυρο, παρασύροντας καὶ
τίς ὑπόλοιπες γλάστρες στὸ πάροισμά
του. 'Η γριά κυρία ἔμεινε σὰν ἀπο-
λιθωμένη ἀπὸ τὴν ἐκπληξή της κοι-
τάζοντας πάνω ἀπὸ τὰ ματογυῶλια
της, ἐνῶ ὁ Τόμ κυλιόταν στὸ πάτω-
μα λιγωμένος στὰ γέλια.

— Τόμ, τί εὐχὴ Θεοῦ ἔπαθε ἡ
γάτα ;

— Δὲν ξέρω, θεία, ἔκανε ὁ Τόμ,
κρατώντας μὲ τὴ βία τὰ γέλια του.

— Μπᾶ ! πρώτη φορὰ βλέπω τέ-
τοια πράγματα. Δὲν μοῦ λές, Τόμ,
τί τῆς κάναμε καὶ τᾶφερε ὅλα
ἄνω κάτω ;

— 'Αλήθεια δὲν ξέρω, θείσα μου,
ἔτσι κάνουν πάντα οἱ γάτες ὅταν ἔ-
χουν κέφι.

— Μπᾶ ; 'Ετσι κάνουν ;

Στὸν τόνο τῆς φωνῆς της ἦταν
κάτι ποῦ ἔκανε τὸν Τόμ νὰ χάσῃ τὴν
αὐτοπεποίθησή του.

— Ναί. Δηλαδή ἔτσι νομίζω.

— 'Α, ἔτσι νομίζεις ;

— Μάλιστα.

'Η γριά θεία εἶχε σκύψει κάτω
ἐνῶ ὁ Τόμ τὴν παρακολουθοῦσε μὲ
ἐνδιαφέρον ποῦ ἡ ἀγωνία του τὸ ἔ-
κανε ἀκόμῃ μεγαλύτερο. Μὰ ὅταν

μάντευσε τὰ σκοπὸ της ἦταν πιά πο-
λὸ ἀργά. 'Η ἀκρὴ τοῦ προδοτικοῦ
κουταλιοῦ φαινόταν κάτω ἀπὸ τὰ
κρόσια τοῦ καναπέ. 'Η θεία Πόλλυ
ἔσκυψε καὶ τὸ σήκωσε. 'Ο Τόμ γύρι-
σε τὸ κεφάλι του καὶ κατέβασε τὰ
μάτια του. 'Η θεία Πόλλυ τὸν ἐστά-
κωσε ἀπὸ τὸ φυσικὸ χερούλι του,
— τὸ αὐτί—καὶ τὸν χτύπησε στὸ κε-
φάλι μὲ τὴ δαχτυλήθρα της.

— Δὲν μοῦ λές, κύριε, τί σοῦ ἦρθε
νὰ βασανίσῃς αὐτὸ τὸ δύστυχον τὸ
ζῶον ;

— Δὲν τὸ βασανίζω. Τέ-τόκανα
ἀπὸ λύπη γιατί-γιατί-γιατί ὁ Πῆτερ
δὲν ἔχει κι' αὐτὸς μιὰ θεία.

— Δὲν ἔχει θεία ; Τί σχέση ἔχει
αὐτό, κουτόπαιδο ;

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ἐνα χωριὸ τῆς Γερμανίας ὀνομάζεται Ζέππελιν κι' οἱ κάτοικοί του
εἶναι πολὺ υπερήφανοι ποῦ φέρει τὸ ὄνομα τοῦ ἐφευρέτη τοῦ ἀεροπλοίου.
Στὸ σχολεῖο τοῦ χωριοῦ τὰ παιδιὰ μαθαίνουν μὲ ἰδιαιτέρη εὐχαρίστηση
τὴν ἱστορία καὶ τὸν τρόπο τῆς κατασκευῆς τῶν «ζέππελιν».

— Πώς δὲν ἔχει. "Αν εἶχε θεία θὰ τοῦδινε κι' αὐτοῦ φάρμακο χωρὶς νὰ τὴν νοιάζῃ ἂν τοῦ καίῃ τὰ σωθικά του.

"Η θεία Πόλλυ ἐνοίωσε ἕνα κέντημα στὴ συνείδησή της. "Απ' αὐτὴ τὴν ἀποψη δὲν τὸ εἶχε ἰδεῖ ὡς τώρα τὸ πρᾶγμα. Κι' ἀλήθεια, γιατί' ἐκεῖνο ποὺ νόμιζε πὼς ἦταν βασιανιστήριο γιὰ ἕνα ζῶο νὰ μὴν εἶναι βασιανιστήριο καὶ γιὰ ἕνα παιδί. "Αναστένανε καὶ τὰ μάτια της βούρκωσαν. Χάιδεψε ἀπαλὰ τὸ κεφάλι τοῦ Τόμ καὶ εἶπε:

— Τόμ, ἐγὼ τὸ ἔκανα γιὰ τὸ καλὸ σου καὶ— ἴσως νὰ σοῦκανε στ' ἀλήθεια καλὸ, Τόμ.

"Ο ἀνεψιὸς της σήκωσε τὰ μάτια τοῦ καὶ τὴν κοίταξε καὶ τῆς εἶπε ὁ πονηρὸς μ' ὄλη του τὴ σοβαρότητα:

— Τὸ ξέρω πὼς τὸκανε γιὰ τὸ καλὸ μου, θείσοι. Μὰ κι' ἐγὼ στὸν Πήτερ γιὰ τὸ καλὸ του τοῦ τὸκανα καὶ τὸν ὠφέλησε στ' ἀλήθεια γιατί' ποτὲ δὲν τὸν εἶχα ἰδεῖ νὰ χοροπηδάῃ τόσο νόστιμα, καὶ...

— Ὅριστε, κοίταξε πάλι νὰ μὲ κάνης νὰ θυμώσω. Καὶ φρόνισε νὰ γίνης ἐπὶ τέλους κι' ἐσὺ ἕνα καλὸ παιδί καὶ τὸ γιαντρικὸ δὲν σοῦ χρειάζεταιται πιά.

"Ο Τόμ ἔφθασε πολὺ νωρὶς στὸ σχολεῖο. Τὸν τελευταῖο καιρὸ αὐτὸ τὸ ἐξαιρετικὸ πρᾶγμα συνέβαινε πολὺ συχνά. Σήμερα πάλι, ὅπως πάντα αὐτὲς τὶς δυό-τρὶς βδομάδες, ἄρχισε νὰ κἀνὴ βόλτες μπρὸς στὴν αὐλόπορτα τοῦ σχολείου ἀντί, ὅπως ἄλλοτε, νὰ παίζῃ μὲ τοὺς φίλους του. Δὲν αἰσθάνονταν καὶ τόσο καλὰ τὸν ἐκυτό του ἔλεγε, καὶ ἡ ὄψη του ἐπιβεβαίωνε τὰ λόγια του.

"Ο Τόμ κοίταξε κατὰ τὸ δρόμο πέρα μακρὰ, γεμάτος ἐλπίδα μόλις ἔβλεπε καμμιὰ κοριτσίστικη ποδιά καὶ γεμάτος ἀπογοήτευση μόλις ἔβλεπε ὅτι δὲν ἦταν ἐκεῖνη ποὺ περίμενε. "Απὸ τὴν ἡμέρα ποὺ εἶχε τσακωθεῖ μὲ τὴν Μπέκυ δὲν εἶχε πιά μιλῆσῃ μαζί της καὶ τώρα ἤθελε μὲ κάθε τρόπο νὰ βρῇ ἀφορμὴ γιὰ νὰ τὰ φτιάξουν. "Όταν ἔπαφν νὰ φτάνουν ἄλλες ποδιές, ἐτοιμάστηκε νὰ μπῇ μέσα στὸ σχολεῖο μὲ τὴν καρδιά του γεμάτη ἀπελπισία. Μπήκε μέσα στὴν ἀδεια τάξη καὶ καθῆσε ὁλομόναχος σὲ μιὰ γωνιά. "Ἐξάφνα εἶδε μιὰ καθυστερημένη ποδιά νὰ περνᾷ τὴν αὐλόπορτα. Τὴν ἄλλη στιγμή καὶ χοροπηδῶσε σὰν φύλαρχος τῶν ἐρυθροδέρμων γελῶσε, σφύριζε, σκουνοῦσε τ' ἄλλα παιδιά, πηδῶσε πάνω ἀπὸ τὴ μάντρα, ἔκανε τοῦμπε, στεκόταν μὲ τὸ κεφάλι κάτω καὶ τὰ πόδια

ψηλά—μὲ λίγα λόγια ἔκανε τοῦ κό-σμου τοὺς ἄθλους καὶ σύγχρονα λο-ξοκοίταξε τὴν Μπέκυ γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν τῆς ἔκαναν καμμιὰ ἐντύπωση. "Η Μπέκυ ὅμως ἔκανε σὰν νὰ μὴν ἔδλεπε τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά, οὔτε κοίταζε κἀν κατὰ τὸ μέρος του. "Ἦταν στ' ἀλήθεια δυνατόν νὰ μὴν τὸν εἶχε πάρει εἰδηση; Πῆγε τότε πιδ κοντά, ἄρχισε νὰ χοροπηδάῃ γύρω της μὲ πολεμικοὺς ἀλλαγαμῶν ἀρπαξέ ἐνός παιδιοῦ τὸν κοῦκκο ἀπὸ τὸ κεφάλι του καὶ, τὸν πέταξε ἐπάνω στὰ κερα-μίδια καὶ ἀκριβῶς μπρὸς στὰ πόδια τῆς Μπέκυ, ἔκανε μιὰ τοῦμπα ἀνά-ποδη ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ τὴν ρίξῃ κι' ἐκείνην κάτω. Αὐτὴ ὅμως τοῦ ἔστριψε τὴ ράχη, σοῦρωσε τὴ μύτη της καὶ τὴν ἄκουσε νὰ λέγῃ!

— Πρ! Μερικοὶ μερικοὶ ἀπ' αὐτά τὰ ἀγόρια νομίζουν τὸν ἐκυτό τους γιὰ σπουδαῖο. Κι' ὅλο κάτι σχλο-σκέρτσα κάνουν.

Τὰ μάγουλα τοῦ Τόμ ἔγιναν κό-κκινα σὺν φωτιά. "Ἐσκοκίστηκε, συμ-μαζεύτηκε καὶ ἀμίλητος ἀποτραβή-χτηκε σὲ μιὰ γωνιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

"Ο Τόμ εἶχε πάρει πιά τὴν ἀπό-φασή του. Μὲς στὴν ψυχὴ του ἦταν φωλιασμένη ραβδιά ἀπελπισία. "Όλοι τὸν εἶχαν ἐγκαταλείψει, δὲ εἶχε πιά κανένα φίλο στὸν κόσμ, οὔτε ἕναν! Κι' ὅμως, ὅταν θὰ ἔβλεπαν σὲ τί τὸν εἶχαν σπρώξει, τότε θὰ τὸ μετάνοι-ναν πικρά. Αὐτὸς ὅλους τοὺς ἀγαποῦ-σε, γιὰ ὅλους ἤθελε τὸ καλὸ τους, μὰ ἐκεῖνοι τὸν ἔδιωχναν. "Ε, λοιπόν! ἀφοῦ ἤθελεν καλὰ καὶ σώνει νὰ τὸν ξεφορτωθοῦν, ἄς τοὺς γινόταν τὸ χα-τήρι τους. Φυσικά θὰ ἔλεγαν πάλι ὅτι αὐτὸς μόνον ἔφταγε σὲ ὅλα—καὶ ποῖός θὰ τοὺς ἐμπόδιζε νὰ τὸ ποῦν; Μὰ ὅχι, ἐκεῖνοι θὰ ἔφταιγαν γιατί' ἐκεῖνοι τὸν ἔσπρωξαν στὰ ἔσχατα. Θὰ ἔπαιρνε τώρα τὰ μάτια του καὶ θὰ χανόταν ἀπ' τὸν κόσμ—δὲν ἔ-μενε πιά τίποτε ἄλλο.

Μὲ τίς σκέψεις αὐτὲς εἶχε προχω-ρήσει μέσα στὰ λιβάδια καὶ τὸ κου-δούνι, τοῦ σχολείου ποὺ καλοῦσε τὰ παιδιά γιὰ τὸ μάθημα μόλις ἔφθα-σαν ὡς τ' αὐτιά του. "Ἐνας λυγμὸς τὸν ἐπνίξε καθὼς συλλογίσθηκε πὼς δὲν θὰ ξανάκουγε ποτὲ ποτὲ πιά αὐ-τὸ τὸν τόσο γνῶριμὸ ἤχο. "Ἦταν σκληρὸ αὐτὸ, πολὺ σκληρὸ—μὰ τί νὰ γίνῃ ἀφοῦ τὸν ἔσπρωχναν νὰ τὸ κἀνῃ.

Τὴ στιγμή ἐκεῖνη ἔπεσε ἐπάνω στὸν ἐπιστήθιν φίλο τοῦ Τζέι Χίρ-περ ποὺ περπατοῦσε βλοσυρὸς, ποῖός ξέρει τί μυχρὰ σχέδια πλάθοντας μὲς στὸ μυαλὸ του. "Ο Τόμ σφούγγισε γοργὰ τὰ μάτια του μὲ τὴν ἀνάποδη

τοῦ μανικιοῦ του καὶ κάτι εἶπε γιὰ τὴν ἀπόφασή του «νὰ πάρῃ τὰ μά-τια του καὶ νὰ φύγῃ» γιατί' στὸ σπῆτι τὸν κακομεταχειρίζονταν καὶ δὲν τὸν καταλάβαινε κανεὶς καὶ πὼς «δὲν θὰ γύριζε ποτὲ ποτὲ πίσω» κι' ἂν ἤθε-λε ὁ Τζέι ἄς τὸν θυμόταν καμμιὰ φορὰ. Καὶ τότε ξεφανερῶθηκε πὼς κι' ὁ Τζέι τὴν ἴδια ἀκριβῶς παρά-κληση εἶχε νὰ υποβάλῃ στὸν Τόμ, μόνο ντρεπόταν νὰ τὴν πῇ. Εἶχε φάει ξύλο ἀπὸ τὴ μητέρα του γιατί' τῆς εἶχε πάρει, λέει, κρυφὰ ἀφρόκρεμα ἐνῶ αὐτὸς οὔτε τὴν εἶχε ἰδεῖ κἀν στὰ μάτια του. Τὸ πρᾶγμα ἦταν φα-νερό: ἡ μητέρα του δὲν μποροῦσε νὰ τὸν υποφέρῃ καὶ ζητοῦσε ἀφορμὴ γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθῇ. Κι' ὅταν τὰ πράγματα εἶναι ἔτσι, τί ἄλλο μένει κανεὶς νὰ κἀνῃ παρὰ νὰ φύγῃ. Ἐδ-χέταν νὰ εἶναι καλὰ ἡ μητέρα του καὶ νὰ μὴν τὸ μετανιώσῃ ποτὲ της ποὺ ἔσπρωξε τὸ δυστυχισμένον της παιδί μέσα στὸν ἀσπλαχνὸ καὶ σκληρὸ κόσμ γιὰ νὰ βασιανιστῇ καὶ πεθάνῃ.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο, ΔΕΝΤΡΟ

"Ω, δέντρο ποὺ ἐγυμνώθηκες Κι', ὁ κρῖνο, ποὺ ἐπαράθηκες "Ω πεταλούδα, ποὺ ἔζησες μονάχα μιὰ νυχτιά, Πουλιάκι, ποὺ ἐλαβώθηκες, ροῦακι ποὺ ἐξεράθηκες "Ἐλᾶτε νὰ μὲ μάθετε νὰ μὴ διαρῶζω πιά!.. Πῆτε μου ὅσους τὸν πόνο σας ποὺ ξεχειλάει καὶ τρέχει. "Ανοίχτε μου κάθε πληγὴ γιὰ νὰ τὴν ἀσπασθῶ "Θελεῖ ἡ καρδιά μου συντροφιά στὴν πίκρα τῆς ν' ἀντέξῃ Στὴν ἀκρίση τὴ συμφορὰ μονάχη δὲν βαστῶ! "Ἐμεινές μ' ἕνα φύλλο σου, δεντρί μου, πονεμένο Κι' ἐσὺ, κρινάκι, μοναχὰ μὲ τὴ στερεὴ εὐωδία Σὺ, πεταλούδα, μὲ φτεροῦ νεκρὸ καὶ τσακισμένον Κι' ἐσὺ, πουλί, πάνω στὴ γῆ μὲ μιὰ λαβωματιά. Μὲ μιὰ σταλαγματιά νερό, ροῦακι μου, ἐσὺ τώρα Μ' ἄλλοι μου ποὺ πεθύμησα μέσα στὴν ἄγρια μπόρα Κοντὰ σας μιὰ παρηγοριά νὰ βοῶ... Ποτέ! Ποτέ! "Ω πόσο πόσο ἐπώθησα τὴ δόξα σου, ἀητέ, Ἀυτῆσον με γιὰ μιὰ στιγμή τὴ δύναμη σου δός μου Τόσο ψηλά, τόσο πλατειὰ στὰ αἰθέρια νάνεβαίνω Μάθε με σὺ νὰ στεκουμαὶ ψηλότερα ἀπ' τοῦ κόσμου Τὸν Πόνο! Μάθε με νὰ ξῶ μαθε με νὰ πεθαίνω. Καὶ μέσα σ' ἕνα πέταγμα ποὺ δὲν τὸ βάθει ὁ νοῦς Πάρε με ἐκεῖ ψηλά στοὺς οὐρανοὺς!..

MARIA M. ΦΑΛΑΓΚΑ

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ ἔγινε κι' ὁ Ρα-διοφωνικὸς Σταθμὸς "Αθη-νῶν κι' ἀπὸ τὸ περασμένο Σάββατο ἄρχισε ἡ κανονικὴ λειτουργία του. "Ἦταν, μὰ τὴν ἀλή-θεια, καιρὸς, γιατί' ὅλες οἱ βαλκανι-κὲς πρωτεύουσες ἔχουν πρὸ πολλοῦ τοὺς Σταθμούς τους, καὶ μόνο ἡ δι-κὴ μας καθυστεροῦσε. Τώρα ἔχει κι' αὐτὴ καὶ μπορεῖ νὰ μεταδίδῃ σὲν κόσμ τὰ ἑλληνικὰ νέα, νὰ πληρο-φορῇ ἐγκαίρως "Ελληνες καὶ ξένους γιὰ ὅ,τι σπουδαῖο γίνεται κι' ἐδῶ. Γιατί, τί τὰ θέλετε! αὐτὸς εἶναι ὁ κυ-ριώτερος σκοπὸς τῶν Ραδιοφωνικῶν Σταθμῶν. "Όποιος ἔχει ἕνα καλὸ Ρα-διόφωνο στὸ σπῆτι τοῦ καὶ ξέρει μι-ἀδὺ ξένες γλώσσες, μπορεῖ νὰ μαθαί-νῃ αὐθημερόν—κι' αὐθιρὴ καμμιὰ φορὰ—ὅ,τι σπουδαῖο γίνεται σ' ὅλο τὸν κόσμ. Τὰ τηλεγραφήματα τῶν διαφόρων Πρακτορείων ἀργοῦν πολὺ γιὰ νὰ φτάσουν ὡς τὸ κοινὸ: πρέπει πρῶτα νὰ γραφοῦν, νὰ μεταφρασθοῦν καὶ νὰ τυπωθοῦν στὴν ἑφημερίδα. "Η μετὰδοση ὅμως μὲ τὸ Ραδιόφωνο—τὴ μεγαλύτερη ἴσως ἐφεύρεση τοῦ αἰῶνα μας—εἶναι ἄμεση σὰν τηλεφώνημα ποὺ σοῦ ἔρχεται ἀπ' εὐθείας: ἄκουες τὴ δυνατὴ καὶ καθαρὴ φωνὴ ποὺ σὲ πληροφορεῖ γιὰ ὅλα. Οἱ ἄλλες μετα-δόσεις τοῦ Ραδιοφώνου—μουσικῆς, τραγουδιῶν, θεατρικῶν παραστάσεων ἢ διαλέξεων—ἔχουν πολὺ μικρότερη σημάσια, καὶ μάλιστα ὅταν εἶναι ἀπὸ «δίσκους». Μιὰ διέλεξη μπορεῖ καὶ νὰ τὴ διαβάσῃς ἀργότερα· δὲν εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ τὴν ἀκούσῃς ἀπὸ τὸν «σπῆκερ» τοῦ Σταθμοῦ. Κι' ἡ μουσικὴ, εἴτε φωνητικὴ, εἴτε ὁργα-νική, μεταδίδεται τόσο ἀ τ ε λ ῶ ς, ποὺ καταντᾷ μᾶλλον ἱκανοποίησι μιᾶς περιέργειας, παρὰ διασκέδασι κι' ἀπύλασι.

Τὸ Ραδιόφωνο ἔχει μέσα του πολ-λὰ μηχανήματα: λάμπες, δέκτες, μικρόφωνα, μεγάφωνα, γινώμονες, δεῖ-χτες καὶ καθεξῆς· πρέπει νὰ ἐφευρε-θῇ ἄκομα ἕνα: τὸ μηχανήμα ποὺ θὰ ἐξουδετερῶσῃ τὰ π α ρ ἄ σ ι τ α. "Όσο δὲν ὑπάρχει τοις ἐλάττωσις κι' αὐτὸ, τὸ Ραδιόφωνο θὰ μεταδίδῃ μιὰ μουσικὴ κομμένη, ἀνακατεμένη μὲ κρότους, θορύβους, σφουρίγματα, στοιγιές, ποὺ καταστρέφουν κάθε στιγμὴ τὴν ἐντύ-πωσι. "Αφήνω ποὺ ποτὲ σχεδὸν δὲν μπορεῖ νὰ κανονισθῇ ἡ ἔντασι. Κι' ὅταν ἀκόμα δὲν ὑπάρχουν παράσιτα, ἡ μουσικὴ ἀκούγεται ἀλλοιωμένη—πότε δυνατώτερη καὶ πότε ἀσθενέ-

στερη ἀπ' ὅ,τι πρέπει. Καμμιὰ φορὰ, ἀπὸ ἰδιοτροπία τοῦ κύματος, σβύνει κι' ὁλότελα καὶ δὲν ξανακούγεται πα-ρὰ ὅταν θέλῃ. Σὲ κόβει στὴν καλύ-τερη στιγμή, καὶ φουρκίζεσαι, καὶ θυμώνεις καὶ... μουντζώνεις. "Αλή-θεια, πόσες φορὲς εἶδα ἀνθρώπους νὰ πελπίζονται καὶ νὰ σβύνουν τὸ ρα-διόφωνο μὲ θυμὸ φωνάζοντας: «Αἱ νὰ χαθῆς!» Γιὰ ὅλ' αὐτά, πολλοὶ προ-νοῦν πὼς τὸ Ραδιόφωνο στὸ σπῆτι εἶναι «πληγῇ» κι' ἐγὼ τὸ ξέρω τί τρα-βῶ... "Ἐκτὸς ἀπὸ τίς εἰδήσεις ποὺ μ' ἐνδιαφέρουν, δὲν ἀκούω σχεδὸν παρὰ πρᾶγματα ἀδιάφορα ἢ ὀχληρά. "Ἐτσι καὶ τὴν περασμένη Πέμπτη τὸ βράδυ, ἄκουσα, ἀπὸ κάποιο ἰταλικὸ Σταθμὸ, ὅσα ἔγιναν στὴ Νεάπολι μὲ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Χίτλερ, τὴν ἐπι-θεώρηση τοῦ στόλου καὶ τὴν ἐπίση-μη παράστασι τῆς «"Αἰδας» στὸ θέα-

τρο, ὅπου παρευρέθηκαν ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς "Ιταλίας, ὁ Ντοῦτσε, ὁ Φύρερ καὶ καθεξῆς. "Ἀρχισε στίς δέκα. "Ἀκουσα καλὰ τὸν γερμανικὸ ὕμνο, ἀπὸ τὴν ὀρχήστρα, τὸν ἰταλι-κὸ, τὸν ὕμνο τοῦ Μουσολλίνι, τὸν ἀ-λαλητὸ καὶ τὰ φρενιτιώδη χειροκρο-τήματα τοῦ κόσμου ποὺ κατέκλυζε τὸ θέατρο. "Ο «σπῆκερ» ἀνήγγελλε ἕναν-ἕνα τοὺς ἐπίσημους καθὼς ἔ-φταναν: ὁ βασιλεὺς-αὐτοκράτορας... ὁ διάδοχος... ἡ πριγκίπισσα Μαρία τοῦ Πιερμόντε... ὁ Χίτλερ... ὁ Μου-σολλίνι, οἱ πρέσβεις, οἱ ὑπουργοί... Κι' ἀφοῦ τελείωσε τὸ θέατρο, ἀνήγ-γειλε καὶ πὼς ὁ Χίτλερ, «αὐτὴ τὴ στιγμή», ἐπιβάρθηκε γιὰ νὰ γυρί-σῃ πάλι στὴ Ρώμη.

Λοιπόν, ὅλ' αὐτά ἦταν ὥραϊα. "Η παράστασι ὅμως τῆς «"Αἰδας», σὰν ἀκρόαμα ἀπὸ Ραδιόφωνο, ἀπογοητευ-τική. "Οχι πιά μουσικὴ καὶ τραγού-δι, ἀλλὰ θόρυβος καὶ ξεφωνητό. Κι' ἐκεῖνο τὸ βράδυ κατάλαβα καλὰ ὅλη τὴ χρησιμότητά, μὰ κι' ὅλη τὴν ἀ-τέλεια τοῦ Ραδιοφώνου...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

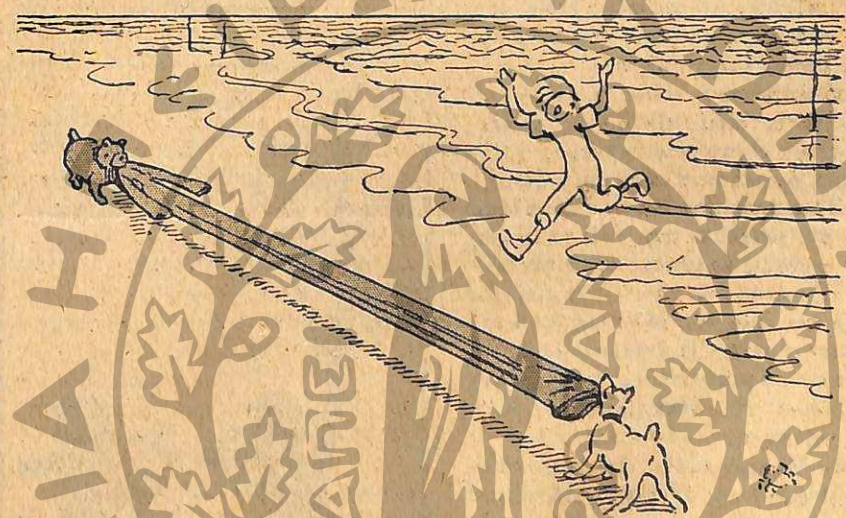
Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Η'

Τὴν ἄλλη μέρα, ἐνῶ ὁ Κωστάκης, ἀφοῦ ἔκαμε τὰ μπάνια του, ντυ-νόταν μέσα στὴ καμπίνα κι' εἶχε ἀπλώσει ἀπὸ τὸ μπανιερό του νὰ στε-γνώσῃ στὸν ἥλιο, τὸ εἶδε ἀπὸ μακρὰ ὁ "Αἴζο, ὁ σκύλος.

«Κρέας, θὰ εἶναι», εἶπε μέσα του, γελασμένος ἀπὸ τὸ κατακόκκινον

χοῶμα του. Κι' ἔτρεξε γιὰ νὰ τὸ... φάῃ "Αλλὰ τὴν ἴδια ὥρα, τὸ εἶδε κι' ἕνας ἄλλος σκύλος, ὁ Μπραῦνης, κι' ἔτρεξε κι' αὐτός.

— Στάσου! λέει στὸν "Αἴζο· δὲν εἶναι ὅλο δικό σου.

— Τὸ πήρες καὶ σὺ γιὰ κρέας, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ "Αἴζο. Δὲν εἶναι, καί- μένε, εἶναι οὐχό.

— Ἀμ τί τὸ δαγκάνεις; ρώτησε ὁ Μπραῦνης.

— Τὸ παῖζω.

— Νὰ τὸ παῖζω κι' ἐγὼ!

— Έλα, δάγκανε και τράβα.

Κι' οί δυο σκύλοι δαγκάνουν το ρούχο, ο ένας από τη μιάν άκρη κι' ο άλλος από την άλλη, και το τραβούν, το τραβούν μ' όλη τους τη δύναμη. Το ρούχο δεν σχίζεται, είναι πολύ γερό. Έλαστικό όμως, ξεντώνει μακρύνει, μακρύνει κι' αυτό διασπείρει πολύ τους σκύλους, που εξακολουθούν να το τραβούν. Τι όμορφο παιχνίδι!..

Κάποια στιγμή, ο Κωστάκης, ακούγοντας το θόρυβο, πετιέται, περίεργος να ιδεί τί συμβαίνει. Κι' όταν βλέπει το μανιερό του σε τέτοια χάλια — μακρόν σά λουρίδα, άγνώριστο — βγάζει τέτοιες φωνές. Που οι σκύλοι τρομάζουν και το αφήνουν. Ο Κωστάκης το παίρνει και προσπαθεί να το συμμαζέψει, να το σιάξει. 'Αδύνατο! Το μανιερό του έχει ξεντώσει, δεν συμμαζεύεται πιά. Και πώς να το φορέσει έτσι μακρόν που έγινε; Θα του ξεροτάν ως τα πόδια, θα του σερονόταν. Και θάιαν γελοῖος.

— Ά, όχι! Ο Κωστάκης δεν θέλει να είναι γελοῖος. Τυλίγει το μανιερό, το βάζει κάτω απ' τη μασάλη του και γυρίζει στη μαμιά του.

— Είγες δίκαιος, της λέει. Δεν έπρεπε να πάρω αυτό το μανιερό. Ήταν που ήταν μεγάλο, το τράβηξαν και τα σκυλιά και παράγινε. Ίδες!

Και ξετύλιξε το μανιερό προστά στη μαμιά του που έφριζε.

— Βλέπεις λοιπόν, του λέει, τί έπαθες για να μη μάκούς και να μη θελήσης να πάρως το γαλάζιο; Τώρα θα είσαι χωρίς μανιερό. Γιατί άλλο δεν σου λείπει τίποτα. Κι' αυτή θα είναι η τιμωρία σου.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΜΑΡΙΑ - ΡΙΑ SORRENTINA

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Τα μάτια της παρακολουθούσαν άφηρημένα τα σχέδια, όταν εξαφνα θυμήθηκε. "Αχ, δεν ήταν όνειρο! Είδε πάλι τους δύο άνδρες να έρχονται προς το μέρος της, είδε το αυτόκίνητο όπου την είχαν ρίξει και της φάνηκε σαν να ξανάκουσε την ίδια της την τρομαγμένη φωνή και την απότομη φωνή του ανθρώπου εκείνου που την κρατούσε για να μην ξεφύγει: «Πάψε, μη φωνάζεις έτσι».

Η προσπάθεια που έβαλε για ν' αναπαράσκη τη σύντομη αυτή σκηνή ξεκαθάρισε έντελως το μυαλό της. Κατάλαβε πώς την είχαν αρπάξει, πώς την είχαν πάει μακριά, σ' ένα μέρος άγνωστο, σ' ένα σπίτι ξένο.

Ο τρόμος την έκανε ν' ανακαθήσει στο κρεβάτι της και να αρχίσει να φωνάζει καλώντας σε βοήθεια.

Ένοιωσε ένα χέρι ν' αγγίζει ελαφρά τον ώμο της και τινάχτηκε τρομοκρατημένη. Η έντρομη ματιά της αντίκρουσε μία γυναίκα ψηλή, αδύνατη, που της είπε μόλις κουνώντας τα χείλη της:

— Μη φωνάζετε σάς παρακαλώ. Η φωνή της άγνωστης και το πρόσωπό της ήταν παγερό και κάθε άλλο παρά συμπαθητικό. 'Όσοσο μία τρελλή έλπίδα γεννήθηκε μέσα στην καρδιά της 'Ανναμπέλλας. "Ότι και να ήταν, ήταν γυναίκα και δεν μπορούσε παρά να την λυπηθεί.

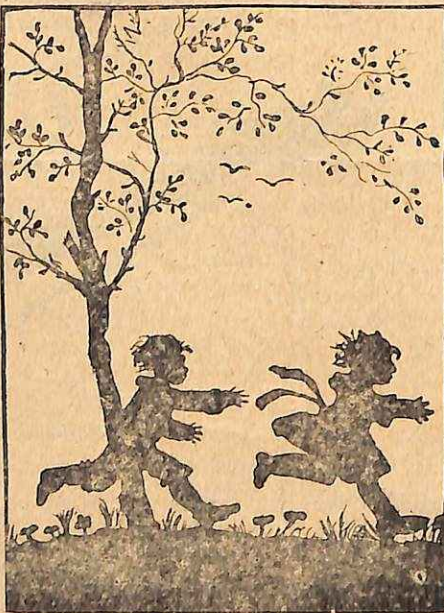
— Κυρία, έκτευσε, κυρία, σάς έσορκίζω, λυπηθείτε με, βγάλτε με από δω μέσα.

Δοκίμασε να της πιάσει το χέρι. Την έκτευε με τα μάτια της, με τα χείλη της με τα δάκρυα που πλημμύριζαν το πρόσωπό της.

Η γυναίκα τραβήχτηκε από κοντά της χωρίς ν' αλλάξει καθόλου ή παγερή έκφρασή της, χωρίς να δείξει στο ελάχιστο τη συμπάθειά της.

— Κυρία, είπε πάλι η 'Ανναμπέλλα και δοκίμασε να κατεβή από το κρεβάτι.

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ

Πού είναι ο σκύλος που κυνηγούν αυτά τα παιδιά; (Αντιγραφή από την 'Ορεσιβία)

Η άγνωστη την έμπόδισε μ' ένα νόημα:

— Σάς παρακαλώ, της είπε με φωνή σκληρή, σάς παρακαλώ είναι περιττόν να ζητάτε από μένα να σάς βγάλω απ' εδώ είναι πράγμα που δεν εξαρτάται από μένα.

— Από ποιόν λοιπόν εξαρτάται; φώναξε η μικρούλα. Πού βρίσκομαι εδώ; Ποιός με κρατάει αιχμάλωτη;

Η άγνωστη δεν άπάντησε. Άνοιξε όμως το φύλλο μιάς ντουλάπας κρυμμένης στον τοίχο κι' έβγαλε από μέσα μία ρέμπα από λευκό ατλάζ κι' ένα ζευγάρι βελουδένια πασουμάκια.

— Θέλετε να σκηωθείτε; είπε. Τα μπάνιο σας είναι έτοιμο.

Η 'Ανναμπέλλα έκανε όχι με το κεφάλι της. Τότε η γυναίκα, με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος αποτραβήχτηκε προς το βάθος της κάμαρας λέγοντας:

— Τότε σηκώνεσθε όποτε σάς κάνει διάθεση. Το κουδούνι είναι δεξιά σας. Αν χρειασήτε τίποτε με φωνάζετε.

Ανασήκωσε μία βαρεία πορτιέρα, άνοιξε μία πόρτα και την έκλεισε πίσω της.

Η 'Ανναμπέλλα άκουσε το κλειδί να γυρίσει δυο φορές στην κλειδαριά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'

Άφήσαμε τον Καζίμιρ Κόστ να φάχνει να βρή τον Ριχάρδο. Έφθασε στην είσοδο του πάρκου λίγα λεπτά ύστερα απ' την 'Ανναμπέλλα και πέρασε το κεφάλι του από το παραθυράκι του κισκιού για να ιδεί αν ήταν μέσα ο μικρός.

Δεν τον βρήκε όμως. Την ημέρα εκείνη είχε γίνει κάποιο σημαντικό γεγονός κι' οι έφημερίδες είχαν βγάλει παραρτήματα κι' έτσι ο Ριχάρδος είχε τρέξει στο τυπογραφείο για να προμηθευθή δυο αντίτυπα του χρειάζονταν.

Αν ο Ριχάρδος ήταν εκεί η 'Ανναμπέλλα θα γύριζε στο σπίτι συνοδευμένη από τους δυο φίλους της κι' έτσι οι δυο άγνωστοι που βρίσκονταν κρυμμένοι μες στο αυτόκίνητο δεν θα μπορούσαν να την αρπάξουν. Ήταν μοιραίο να γίνει αυτό το πολιτικό περιστατικό, το άπρόοπτο να βγει από τα παραρτήματα για ν' αναγκασθή ο Ριχάρδος να φύγει από το κίος.

Έτσι πολύ συχνά, ώρισμα πράγματα που φαίνονται δρότελα άσχετα μεταξύ τους έχουν άμεση επίδραση το ένα στο άλλο και το ταξίδι ενός ύπουργού μπορεί να επηρεάσει την τύχη ενός ανθρώπου.

Αφού ο Κόστ περίμενε μάταια επί λίγα λεπτά με την έλπίδα μή-

πως γυρίσει πίσω ο Ριχάρδος άποφάσισε να φύγει από το κίος. Δεν ήξερε καλά-καλά κι' αυτός ο ίδιος που να πάει, με ένοιωθε μία άοριστη άνησυχία να τον κυριεύει. Σχεδόν άθελά του, άπακούοντας σ' ένα άκατανίκητο ένστικτο, διευθύνθηκε προς το σπίτι της 'Ανναμπέλλας.

Η 'Ανναμπέλλα πήγαινε προστά του μα δεν μπορούσε να την ιδεί γιατί προπορευόταν κερμιά πεντακοσαρία μέτρα. Έστριβε κιάλας τη γωνιά της μεγάλη λεωφόρου του πάρκου την ώρα που ο Καζίμιρ μόλις έμπαινε σ' αυτήν. Και το περίεργο είναι ότι άκολούθησε τους ίδιους άκριβώς δρόμους που είχε πάρει η μικρούλα χωρίς να την διακρίνει ποτέ ούτε από μακριά.

Όταν έφτασε σ' ένα σταυροδρόμι ο Καζίμιρ άκουσε το λυπητερό νιαούρισμα μιάς γάτας που την βασάνιζαν δυο παλιόπαιδα. Πήγε κοντά και άπέλησε τα παιδιά με το μπαστούνι του, βιάζοντας τα ν' αφήσουν άμέσως ελεύθερο το δυστυχισμένο ζώον. Τα παιδιά το έκαναν, αλλά μόλις πήγαν παραπέρα άρρισαν να τον κοροϊδεύουν κι' έτσι ο δημοσιογράφος αναγκάστηκε να τα κυνηγήσει μερικά μέτρα παρακάτω.

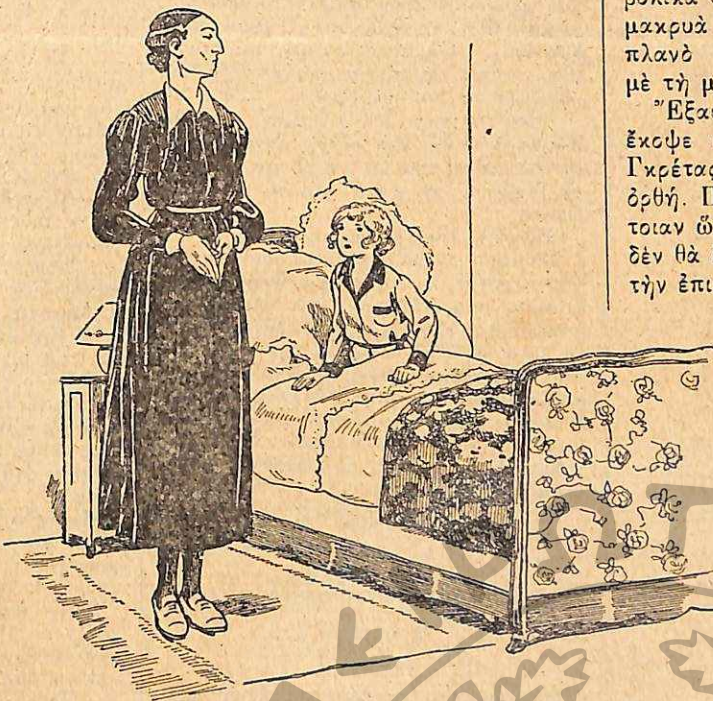
Έτσι μέσα στην ίδια μέρα, για δεύτερη φορά ένα περιστατικό δρότελα άσχετο κι' άπρόοπτο άπομάκρυνε την 'Ανναμπέλλα από τους δικούς της και την έκανε να πέσει στην παγίδα που είχαν στήσει οι δυο άγνωστοι.

Ο Καζίμιρ δεν είχε σταθεί περισσότερο από δυο λεπτά στο σταυροδρόμι για να σώσει τη γάτα από τα χέρια των παιδιών. Τη στιγμή όμως που έφθασε στο μέρος όπου είχε γίνει η άρπαγή της 'Ανναμπέλλας δεν είδε παρά ένα αυτόκίνητο κλειστό που έφυγε μ' όλη του την ταχύτητα.

Από παλιά έπαγγελματική συνήθεια δ' ντεντεκτίβ με την πρώτη ματιά που έρριχνε άπάνω σε κάτι τα παρατηρούσε όλα και πρόσχε λεπτομέρειες που σε κανέναν άλλου το μάτι δεν θα χτυπούσαν. Είσε λοιπόν ότι το αυτόκίνητο αυτό είχε τα κουρτινάκια κατεβασμένα, πράγμα μάλλον άσυνήθιστο. Δεν μπορούσε όμως να φαντασθή ποτέ του ούτε την αί-

τία που ήταν κατεβασμένα τα κουρτινάκια, ούτε την τραγική σκηνή που διαδραματιζόταν στο έσωτερικό του άμαξιού. Συνέχισε λοιπόν το δρόμο του και βρέθηκε κάτω απ' τα παράθυρα της 'Ανναμπέλλας.

Το μαγαζί της 'Ονωρίνας ήταν κλειστό και τα φώτα άπάνω άναμμένα. Ο Καζίμιρ στάθηκε ν' άκούσει. Μέσα στη βραδυή σγαλιά άκουσε την 'Ονωρίνα να κουδενιάζει με μία γειτόνισα. Μιλούσαν για κάποιο φαγητό που έπρεπε να ξέρη κανείς πολύ καλή μαγειρική για να το πετύχει. Ύστερα ήρθε λόγος για την 'Ανναμπέλλα κι' η 'Ονωρίνα είπε στη γειτόνισά της ότι λογάριζε να στείλει το κοριτσάκι στο σχολείο του χρόνου.

— Κυρία, σάς έσορκίζω, βγάλτε με από δω μέσα! (Σελ. 213, στ. α')

Ήσυχασμένος από την ερηνική αυτήν άτμόσφαιρα ο Καζίμιρ άπομακρύνθηκε. Δεν είχε άκούσει τη φωνή της 'Ανναμπέλλας, αλλά ήταν βέβαιος ότι για το βράδυ εκείνο τουλάχιστον βρίσκονταν άσφαλισμένη μέσα στο σπίτι αυτό και μακριά από κάθε κίνδυνο.

Θυμήθηκε πώς είχε άποσχεθεί στην Γκρέτα ότι θα πήγαινε να την δει. Έτσι αφού έριξε μία ματιά στο ρολόι του διευθύνθηκε προς την βίλα της νεκρής Οδ' γκρέτας.

Η Γκρέτα ήταν καθισμένη μπρός στο πιάνο της. Έκοψε άμέσως το Νοκτούρνο του Σοπέν που έπαιζε κι' έτοιμάστηκε να τρέξει να άποδεχθή το φίλο της. Μα ο δημοσιογράφος

φος της έκανε νόημα να εξακολουθήσει και η νέα άπάκουσε πρόθυμα. Ύστερα, μόλις τελείωσε το Νοκτούρνο έτρεξε να έτοιμάσει μόνη της τον καφέ.

Ύστερα, όταν ο καφές τελείωσε και ο δημοσιογράφος έβγαλε να καπνίσει ένα τσιγάρο, η νέα ξανακάθησε στο πιάνο. Τούτη τη φορά όμως δεν έπαιξε πιά Σοπέν. Με τη δροσερή και γλυκειά φωνή της τραγούδησε μερικά τραγούδια της πατρίδας της πότε ζωγρά και γοργά, πότε άργά και επιβλητικά σαν ψαλμούς.

Ο Καζίμιρ την άκουγε με άπόλαυση. Οι φίλοι του τον περίμεναν στη λέσχη αλλά δεν το έκανε καρδιά να σηκωθεί να φύγει. Χωμένος βολικά στην πολυθρόνα του, κάπνιζε μακριά από κάθε έννοια ένδ στο διπλανό σαλονάκι η νέα τραγουδούσε με τη μελωδική της φωνή.

Έξαφνα ένα δυνατό κουδούνισμα έκοψε στη μέση το τραγούδι της Γκρέτας και την έκανε να τινάχτη όρθιά. Ποιός μπορούσε να είναι τέτοιαν ώρα; Είχε λίγους φίλους και δεν θα έρχονταν ποτέ τόσο άργά να την έπισκεφθούν.

Ο Κόστ εξακολουθούσε να καπνίζει κοιτάζοντας προς την πόρτα που άνοιγε στο χώλλ και περιμένοντας να ιδεί ποιός θα ήταν αυτός ο ένοχλητικός έπισκέπτης. Μα το τσιγάρο του έπεσε από τα χέρια όταν η πόρτα άνοιξε και παρουσιάστηκε μπροστά του ο Ριχάρδος πελιδνός και άναστατωμένος. Χωρίς να καλησπερίσει, χωρίς να προσέξει τον Κόστ, έτρεξε προς την Γκρέτα.

— Η 'Ανναμπέλλα, είπε με κομμένη φωνή,

μήπως είδατε την 'Ανναμπέλλα;

(Ακολουθεί)

ΚΙΜΟΝ ΑΛΚΙΑΝΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΥΦΟΣ

Τα παλιά χρόνια, κάποιος μισογραμματισμένος Ζακυνθινός προσπαθούσε, όταν έγραφε, «να κάνει ύφος». Κι' ένόμιζε πως έκανε, συμπλέκοντας προπάντων τις φράσεις του με το μ ε ν και το δ ε. Έτσι, σε γράμμα του προς φίλο, που έλειπε στο Μωριά, άπάρχει κι' άπρόοπτη αυτή συμπλοκή:

«Και ο μὲν παπα-Στέλιος άπήλθεν εἰς τὰς μονὰς τοῦ Ὑψίστου, τὰ δὲ κανάκια πῆλιστα σοῦ τὰ στέλνω μὲ τὸν Κατῶν». Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Θ Α Λ Α Σ Σ Α

‘Αγαπώ της θάλασσας
Τόν ανάριο άφρό,
Τά γαλάζια κύματα
Τόν πλατύ βυθό.

‘Αγαπώ τη θάλασσα
Όταν τό πρωί,
Γαλανή και διάπλατη
Ό ήλιος τη θωρεί.

Και τ’ άπομειήμερο
μέσ στην άντηλιά,
Τά νερά τά ήρεμα
Δίνουν τη δροσιά.

Κι’ όταν δάλι άργότερα
Μέσ στο δειλινό,
Πού οι καμπάνες σμίγουνε
Γιά έσπερινό,

Τ’ άφρισμένα κύματα
Σπούν στην άμμουδιά,
Στά στενά τά χρώματα
Τού ήλιου βουτηχτά.

Όμως βαρυνειμωνιά
Πλάκωσε κακή,
‘Αγριμενί ή θάλασσα
Πιά δέν τραγουδεί.

Ολιβερά βογγάει
Και τά πλοία σπάει,
Μύρτα Φλώρη [B]

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

Ήταν Παρασκευή. Τό πρωί όλόκληρη ή οικογενείά μας έπήγαμε εις την Έκκλησία διά να μεταλάβουμε. Από κει έφύγαμε εις τάς δέκα. Όσο νό φθάσαμε στό σπίτι λαχανιάσαμε. Ήπιαμε τό ποινό μας και άρπάζοντας τις σάκες μας ή κάθε μιά έτρεχε γιά τό σχολείο της.

Τό ρέχω... είμαι καταϊδρωμένη... τό φόρεμά μου κολάει άπάνω μου. Ή άνατινιή μου έχει κιαστεί, ή έλπίδα όμως ότι δέν θά πάω και 3η άπουσία, μου δίνει φτερά στό πόδια και τρέχω, τρέχω... Ό δρόμος μου φαίνεται άτέλειωτος. ‘Επί τέλους φτάνω. Άνεβαίνω τις σκάλες. Χτυπώ την πόρτα της τάξης μου. Καμιά άπάντηση, ένώ άλλοτε έτρεχαν γιά ν’ άνοίξουν. Ξανακτυπώ, τίποτε!... Δίνω μιά κ’ άνοίγω την πόρτα. Μένω μέ τό στόμα άνοιχτό.

Δέν βλέπω μαθήτριες παρ’ τά θρανία άδειανά. Κλείνω πάλι την πόρτα και βαδίζω πρὸς τό γραφείο του κ. Γυμνασιάρχου.

Κτυπώ την πόρτα.
—‘Εμπρός!... άκούγεται ή φωνή του. Μπαίνω μέσα.

— Δέν έχουμε μάθημα; κ. Γυμνασιάρχα;

— Γιατί άργησες νά έρθης; φωνάζει νεφριασμένος.

— Είχαμε πάει νά μεταλάβουμε τοῦ λέω.

— Τά παιδιά πήγαν έκδρομή.
‘Εμείνα άπολιθωμένη. Τέλος—Καλημέρα σας, τοῦ λέγω σχεδόν κλαψάρικα και φεύγω. Φτάνω σπίτι. Κτυπώ την πόρτα δέν μ’ άνοίγουν. Ξανακτυπώ, τίποτε!... Πηγαίνω σέ μιά γειτονισιά μας, κτυπώ την πόρτα, μου άνοίγει και εὐγενικά μέ καλημερίζει.

—Μέ κλείσαν έξω, της λέω, και σās παρακαλώ, εάν σās είναι δυνατόν, νά άφήσω τη σάκκα μου έδώ γιά νά πάω νά βοηθήσω τη μαμά γιά νά φέρη τά ψώνια.

‘Εδέχθη, την εύχαρίστησα και έφυγα.

Τή μαμά τη βρήκα στό δρόμο νά πηγαίνει γιά τη λαϊκή αγορά. Φέρομα μαζί τά ψώνια, έτραγα και δυό πορτοκάλια γιά τόν κόπο μου. ‘Αλλά τί νά τά κάμω; ‘Εγώ έλασα την έκδρομή που από καιρό νοσταλγοῦσα και... ποιος ξέρει πότε θά πάω πάλι, γιατί... ό καιρός μάς λέει πως δέν θά είναι γιά πολύ καιρό ακόμα ώραιος.

Τί θά κάμω; Θά καλύτερέψη άργότερα και τότε!...

Ραμνουσία ‘Αρτεμης [Γ]

ΣΕ ΔΥΟ ΖΩΓΡΑΦΙΚΟΥΣ ΠΙΝΑΚΕΣ

Ε Υ Χ Η

Εὐλογημένα τά γέγρια τοῦ ζωγράφου πού σās έπλασαν, εὐγενικές εικόνες, τά χέρια πού μιν άποροφη έρμήνηψαν ψυχή κ’ εὐτηχισμένα τά μάτια πού σās είδανε μέσ τοῦς αἰῶνες όλόαγνοι βωμοί.

Αἰθέριο προσκίνημα σημαίνει στην ψυχή μου τ’ άντίκρουσά σας και κλωνισμα λυτρωτικό θά μένει στής ζωής μου την καμπή, τό κάλεσμά σας, εικόνες πού μιλάτε...

‘Η μιά νά ξεχυθῇ στό διάφωτο πίσω άπ’ τά βράχια, ό σέγγος, φωνάζεις την ψυχή μου νά όρμηγη, τρελλό πουλί μ’ άνάλαφρα φτερά και νά έξαποστάσῃ, στό φῶς σου, νά λουστῇ, ψυχή λαχταρισμένη στοῦ σκοταδιοῦ τό βύθι...

Κι’ ή άλλη στό λόφο ν’ άνεβῇ, νά τρέξῃ μέ λαχτάρα νά φτάσῃ στην κορυφή, ν’ άντικρύσῃ τί κρύβει ό λόφος πέρα κάτω και πάλι νά γυρίσῃ τό λαίμαργο τό βλέμμα γύρω, ν’ άγκαλιάσῃ τη φύση γλυκά, δυνατό και λαθρα νά τη χαϊδέψῃ. Θέλει κ’ άλλο μεθύσι; Μακριά-μακριά τό βλέμμα έχει κατά τη δύση, έχει πού χυσιώνεται τό φῶς κ’ άπαλά την πνοή της ν’ άφήσῃ...

Μύρον της ‘Ανδρου [B]

ΕΝΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΑΚΙ

‘Ενα μεσημέρι γυρίζοντας άπ’ την αγορά, άνέβαινα μέ τά δέματά μου τόν άνήφορο γιά τό σπίτι μου. Σέ λίγη άπόσταση από μένα άντίκρουσα μιά παρέα από κορίτσια. Μιλούσαν ζωηρά, γιά μαθήματα, γιά καθηγητές, γιά βαθμούς... Ήταν οι μαθήτριες τοῦ Γυμνασίου πού μόλις σχολούσαν. Τάχυνα λιγάκι τό βήμα μου και τις έφτασα.

— Γειά σας, κορίτσια! πῶς πάν τά μαθήματα;

—‘Αχ καυμένη, μήν τά ρωτᾷς, έχουμε πολύ δύσκολα μαθήματα. Και δέν φτάνη αὐτό μόνο! αὐριο έχουμε ‘Ιστορία και ό κ. ‘Α... τί πολύ πού βάζει.

—Δίκιο έχετε, παιδιά, έτσι μάς έβαζε κ’ έμās αὐτός ό καθηγητής, φύλλα όλόκληρα.

—‘Ακου, ξέρεις τί σκεφτόμαστε; νά κάνουμε άπεργία σ’αὐτὸν τόν αὐστηρό καθηγητή, τί λές κ’ εσύ;

—Και βέβαια νά κάνουμε... άκοῦς έχει νά μάς βάζει τόσο πολύ μάθημα! Τά κορίτσια άρχισαν νά γελοῦν...

Παραξενευτήκα! γύρισα τό βλέμμα μου τις είδα όλες από πάνω ως κάτω. Φορούσαν τις μαύρες ποδιές του μέ τ’ άσπρα γιακαδάκια, τις σάκκες στό χέρι.

Κοίταξα έπειτα και τόν έαυτό μου. ‘Αντί γιά μαύρη ποδιά φορούσα ένα πράσινο φόρεμα, κ’ αντί γιά σάκκα κρατούσα τά... δειμάτά μου.

Τότε κατάλαβα γιατί γελοῦσαν τά κορίτσια. Παρασύροθηκα ή καμμένη μέ την κρυβέντα και νόμισα πῶς πήγαινα και γώ ακόμα σχολείο. Δέν έχω καιρό πού τελείωσα.

‘Αντίο παιδιά και πρέπει νά πάω γρήγορα σπίτι.

—‘Αντίο. ‘Αχ, άς εῖχαμε τη χάρη σου π’ νά τελειώσες άπ’αὐτά τά βάσανα!...

Τί παράξενο! ‘Εγώ έήλενα εκείνες κ’ εκείνες έμένα... Μά έτσι εἶνε. ‘Όταν βρισκόμαστε σέ μιά χαρά δέν τη νοιώθουμε, δέν της δίνουμε σημασία! μιά σάν περάσῃ τότε καταλαβαίνουμε την αξία της και τη νοσταλγοῦμε...

Παράξενη Μικρούλα [B]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στό σχολείο:

—‘Η άκτίς, γενική; ρωτᾷ ό δάσκαλος τόν Τάκη.

‘Ο Τάκης δέν ξέρει. Οι άλλοι πίσω του ψιθυρίζουν: «‘Ακτίνας, άκτίνες». Κι’ ό Τάκης μέ θυμό:

—‘Ε, καλά, δέν τό ξέρω, γι’ αὐτό είμαι κτηνος;

Βασίλισσα Νεφερίτι

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1937

Κατά τὸν κανονισμό, στό Διαγωνισμό τῶν Εὐσημῶν λαβαίνουν μέρος και ἀναφέρονται σ’ ἀποτελέσματα μόνο όσοι ἔχουν στείλει τὴ σχετικὴ Σημείωση. Τὸ 1937 — ἀπὸ τὴν 1 Δεκεμβρίου 1936, ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1937 — πῆραν Εὐσημία στοὺς Διαγωνισμοὺς μου πάνω ἀπὸ 600. ‘Απ’ αὐτοὺς ὅμως σὴ μείωση μὸν ἔστειλαν μόνο οἱ 25, καὶ σχεδὸν αὐτοὶ πὺ ἔχουν τὰ λιγώτερα Εὐσημία, γιὰτὶ οἱ ἄλλοι πούχουν πάνω ἀπὸ 150 — Χριστιάννα, Λευκοπυργιώτης, Ροδία, Κεραμιδίου Γάτος — δέν ἔστειλαν κ’ ἐπομένως, τὰ βραβεῖα θά μοιρασθοῦν μεταξὺ ἐκείνων πὺ μὸν ἔστειλαν Σημείωση, καὶ τῶν ἄλλων πὺ δέν ἔστειλαν μὰ ἔχουν πάνω ἀπὸ 200 Εὐσημία :

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Αἰώνιος Θρύλος (ἔλαβε μέ τὰ δυὸ τοῦ ψευδώνυμου ἐν ὄλῳ 247).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Σαρπηδὼν (μὲ δυὸ ψευδώνυμα) 225, Βραϊλάνα, 210.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : ‘Αγκαθὶ 187, Γκάλικ 143, Δοξασμένο ‘Ακρωτήρι 137 (ἓνα ψευδώνυμο καὶ τὸν ὀνόματόν) καὶ ἐξ ἑοῦ Προμάχος τῆς ‘Ελευθερίας 137.

Α’ ΕΠΑΙΝΟΣ : ‘Ανθωπάκος 135,

Σίφουνας, (μὲ δυὸ ψευδώνυμα καὶ μέ τὸν ὀνόματόν) 131, Βαρθὼν Δελακάρτσος, μὲ δυὸ ψευδώνυμα 126, Ροζελάντια 104.

Β’ ΕΠΑΙΝΟΣ : Γαρούφαλλο 96, ‘Αττὴ ‘Ιρήμ 88, ‘Απλὴ Ζωὴ 83, Δόνιφαν 81, Συριανὸς 72, Στέφανος τῆς Δόξης 72.

Γ’ ΕΠΑΙΝΟΣ : ‘Ορεινὸς Κερκύρας 63, Ξενητεμένο Πετραιωτάκι 59, Κατάσκοπος 33, 49, Λορελάτ μὲ 2 ψευδώνυμα καὶ τὸν ὀνόματόν 38, Τρελλοπαρέα 33.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : ‘Υδραϊόπουλο 25 (κ’ ὄχι 33 ὅπως γράφει προσθέτοντας καὶ τὰ Εὐσημία τοῦ 1938). Σκληρωμένο Νησί 11 (ὄχι 15 γιὰτὶ τὰ Εὐσημία τοῦ 1938 δέν λογαριάζονται ἀκόμη).

ΓΕΝΙΚΕΣ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΕΣ τῶν Εὐσημῶν, πὺ πολὺ μὲ βοήθησαν σ’ ἀποτελέσματα, πὺ ἔστειλαν ἢ Μεροσιντῆς, ὁ Γκάλικ, τὸ Δοξασμένο ‘Ακρωτήρι, ὁ Σαρπηδὼν, ὁ Σίφουνας κ’ ὁ Προμάχος τῆς ‘Ελευθερίας. Οἱ τελευταῖες εἶναι τοῦ Γκάλικ [30 Ε.] τοῦ Προμάχου τῆς ‘Ελευθερίας καὶ τοῦ Σίφουνας (ἀπὸ [25 Ε.]). Στους ἄλλους ἀπὸ [20 Ε.] καὶ σ’ ὅλους τις εὐχαριστίες μου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

‘Αθήνα 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 10 Μαΐου 1938

ΤΑ 50 ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ

Χάρη στην πρωτοβουλία τοῦ «Πειραϊκοῦ Συνδέσμου», τοῦ λαμπροῦ αὐτοῦ κοινωνικοῦ, φιλολογικοῦ καὶ καλλιτεχνικοῦ ἱερῆματος, γιόρτασες κ’ ὁ Πειραιεὺς τὰ Πενήνταχρονα τοῦ Ξενοπούλου. Τὴν περασμένη ἑβδομάδα—πὺ ὀνομάσθηκε «Ἑβδομάς Ξενοπούλου»—ἔγιναν σὲ μέγαρο τοῦ Συνδέσμου καὶ στην ὥραία τοῦ αἰθούσα βαρύνον Κίμωνος Ράλλη» τρεῖς σημαντικὰ γιορτῆς: Τὴν ‘Ῥρίτη (3 Μαΐου) ὁ ἴδιος ὁ κ. Ξενοπούλος ἔκαμε ἐκεῖ μιά διάλεξη μέ θέμα «Ἡ διασκευαστικὴ Τέχνη». Τὴν Πέμπτη (5 Μαΐου) ὁ κ. Δημ. Μόγγρης, ὁ διαπρεπὴς θεατρικὸς συγγραφέας, μίλησε πλατὺ γιά τὸν Ξενοπούλου ὡς λογοτέχνη καὶ ὡς ἄνθρωπο. Καὶ τὴν Παρασκευὴν (6 Μαΐου) παίχτηκε ἡ «Στέλλα Βιολάντη» ἀπὸ τὴ μεγάλη τραγωδία Μαρίας Κοτοπούλη καὶ τὸ θέατρο τῆς. Καὶ τὴς τρεῖς αὐτὲς γιορτῆς, πὺ στην ἀρχὴ καθιερώσῃ ἐπιδείξις ὡραιότητα ὁ πρόεδρος τοῦ Φιλολογικοῦ Τμήματος τοῦ Συνδέσμου κ. Μ. Μπακούρης, ἡ μεγάλη αἰθούσα ἦταν γεμάτη ἀπὸ τὸ ἄνθος τῆς πειραϊκῆς κοινωνίας, πὺ καταχειροκρότησε καὶ ὁμιλητὲς καὶ ἡθοποιοὺς μ’ ἄνθουςισμὸ. Μὲ τὸν ἴδιο ἄνθουςισμὸ ἔγραψαν σχετικὰ κ’ οἱ πειραϊκὲς ἐφημερίδες. ‘Ετοὶ λαμπρὰ γιόρτασες κ’ ὁ Πειραιεὺς τὰ Πενήνταχρονα τοῦ Ξενοπούλου.

Θυμίζω καὶ πάλι τις Πνευματικὲς ‘Ασκήσεις. ‘Η 31 Μαΐου εἶναι ἡ τελευταία προθόμια γιά τὴν ἀποστολὴν μὲς μικρῆς ἡ μεγάλῃ Συλλογῆς ἀπ’ ὅσους δέν ἔστειλαν φέτος. Κοι ἀξέστε μὴν τὴ χάσετε... ὅτ πῶ στην ‘Ομίχλη, Ντέκετιβ-Φάντασμα, πῶς ποτὶ ἐοῦ δέν κατέγινες νά τὴν ἀποκαλύψῃς, ἐπομένως ὅσα λέει γιά τὰ λαγωνικά» ἀποροῦν μόνο τὸν Κατάσκοπο 33 πὺ ἔδοκίμασε ἄλλ’ ἀπέτυχε.

Πολὺ μ’ εὐχαρίστησε τὸ γράμμα σου, Σκουραϊόπουλο, μέ τὰ πρῶτά σου κομμάτι πὺ θά τό διαβάσω μέ τὴ σειρά τοῦ καὶ ὅσῳ πῶ. Φαίνεται—ἀν καὶ δέν τό ἔξω σὺνῶμα—πῶς οἱ μεταδόσεις γιά παιδιὰ ἀπὸ τὸ Μπάρν σταμάτησαν, τὸ Βιβλίο ὅμως τό ἔλαβες. ‘Απάντῳ στίς ὀρθογραφικὲς σου ἀπορίες. ‘Εγὼ ὅλα τὰ εἰς ὦν τὰ γράφω μέ ὁμῆρα, ἀρα καὶ μάλ’ ὦν μάλ’ ὦν. Στὴ δημοτικὴ τὸ ὅτ τῶν συνῶτων δέν διπλασιάζεται. ἀρα καλοῖς ζῆκος. ‘Εβαρῶνται μόνο οἱ ἀρχαῖες λέξεις παλιόροια, παρρησία, οὐραγῆ κατ. Τὸ καλύτερος θέλει μέ ὕψιλον, ὅπως ὅλα τὰ εἰς ὕπερος συγκριτικά.

Δενκὲ Κύνες, αὐτὸ, καθὼς ὅτ εἶδες, σὺ ἀνέκρινα. Πολὺ μ’ εὐχαρίστησε τὸ πρῶτο σου γράμμα κ’ ἐλπίζω νά μὸ γράφῃς συχνὰ γιά νάναπληρώσῃς τὰ πέντε χρόνια τῆς «Διπλάσις». Σ’ εὐχαριστῶ πὺ θά φροντίσῃς καὶ γιά τὴ διάδοσὴ μου. Βέβαια πὺ κάθε ‘Ελληνοπούλο ἐπρεπε νά εἶναι καὶ Διαπλάσιόπουλο. Δυστυχῶς, τὰ περισσότερα παιδιὰ δέν εἶναι σὲ θέσιν νά πληρῶνουν συνδρομὴν ἄλλα δέν μέ ξέρουν—αὐτὰ κυρίως θά μέ γνωρίσουν μέ τὸ ἐξοπῶμά σας—κ’ ἄλλα πῆραν τὴν κακὴ συνήθεια νά διαβάζουν περιοδικὰ γιά μεγάλους. Τὸ καμμάτι σου θά τό διαβάσω μέ τὴ σειρά τοῦ καὶ θά σὺ πῶ.

Δέν ἀνησυχῶ, Πειρηκήπισσα Οὐγκέτ, ὥστε μὴν ἀνησυχῇς καὶ σὺ. Χαίρω πὺ ἔταν «γυροδιδίχη» ἡ Ἀγγελία σου καὶ σὺ ἔγραψαν πολλὰ Διαπλάσιόπουλα. Κ’ ἐγὼ ἀπὸ τοῦς βαθμοῦς σου εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη. ‘Ο μπαμπὰς καλὰ σὺ εἶπες: σὺ ἔλληνικά νά εἶναι καλοὶ, σὺ τουρκικὰ φτάνει νά εἶναι ἁπλῶς προβοδισμοί. Τὸ κομμάτι σου θά τό διαβάσω μέ τὴ σειρά τοῦ. ‘Όταν εἶναι μεγάλο, γιά νά δημοσιευθῇ πρέπει νά εἶναι πάρα πολὺ καλὸ. ‘Εκτός ἀν συντομῆται.

Εἶναι πολὺ φυσικὸ, Συριανέ, νά αἰσθάνεσαι, μαζί μέ τὴ χαρὰ, καὶ κάποια λύπη πὺ τελειώνεις φέτος τό σχολεῖο. Καθῆνας, μ’ ὅλα τοῦ τὰ «βάσανα», τό ἀγαπᾷ. Πολλοὶ μάλιστα αἰσθάνονται τὴ λύπη ἔταν τό ἀποχωρίζονται, ὥστε ἔχοντες καὶ τὴν χαρὰ τοῦ ἀπολυτηρίου. Πολὺ καλὴ ἡ ‘Ανωτάτη ‘Εμπορικὴ Σχολὴ πὺ ἀποφάσεις νάκολληθῇς. Τὸ κομμάτι σου, καθὼς θά εἶδες, δημοσιεύθηκε. Εἶδα καὶ τί ὥρατα πέρασες μέ τὴν έκδρομὴν τοῦ Συλλόγου σας στό Πισκοπιό.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα : Κάου-Μπῶ, κ. (ΒΚ). Ντόροθ Λαμουρ, κ. (...). Τάυρον Πόουερ, κ. (...). Λακινία ‘Ηρα, κ. (ΤΠ). Ποριωτάκι, ἄ. (ΜΔ). ‘Ανθὸς τῆς Σκανδιναβίας, κ. (ΕΦ). Λύκος τῶν Βαράθρων, ἄ. (ΣΣ).

‘Η Διάπλάσις ἀπαίτεται τοῦς φίλους της: Φράνσοτ Τόν (εἶδα πὺ ἔλαβες τὸ Βιβλίο τοῦ Μπάρν: τὰ κομμάτια σου θά τό διαβάσω μέ τὴν σειρά τοῦς περιμένω τις ἐντυπώσεις σου ἀπ’ αὐτὲς τις γιορτῆς.)

Ολιμμένη Μελοδία (σὺ γράμμα σου βρήκα γραμματοσῆμα 20 δραχμῶν κ’ ὄχι 32 ὅπως γράφεις.) Ποριωτάκι (αὐτὸ, καθὼς θά εἶδες, σὺ ἀνέκρινα καὶ χαίρω πολὺ.) Λακινία ‘Ηρα (εὐχαριστῶ γιά τὰ καλὰ λόγια σου ἀνέκρινα τὸ ψευδώνυμο καὶ σὺ ἔστειλα τὸν ‘Οδηγὸ ἐλπίζω νά μὸ γράφῃς συχνὰ.)

‘Υδραϊὸν Κῦμα καὶ Σανθὴν ‘Υδραϊόπουλον (εὐχαριστῶ γιά τις εὐχὲς καὶ τὰ καλὰ λόγια φαντάζομαι τί ὥρατα θά περάσας τις ἀγίες ἡμέρες στό νησί, κοντὰ στοῦς συγγενεῖς καὶ τοῦς φίλους.) Λυρεῖν (ὦ, εἶναι πολὺ ἀρεστὰ τὰ τρία ἐξοπῶματα πὺ μὸς ἔκαμες ὡς τῶρα! μακάρι νά μὸ ἔκριναν ὅλοι καὶ μόνο ἀπὸ ἓνα στὴ φίλῃ μας ἔστειλα καὶ τὰ πρῶτα φυλλάδια, 1 ὡς 11: τὰ ἔλαβες.) Δοξασμένο Νησί (γιά τό βραβεῖο σὺ ἔστειλα τὸ λυσόχαρτο πὺ ζήτησες: εἶδα τί ὥρατα γιορτάσας στην πόλῃ σας τὴ βασιλικὴ γιορτῇ.) Κερκυραϊκὸ Διαβολάκι (ἔλαβα γιά τὴν ἀπόφασίν σου χαίρω πολὺ.) ‘Ελένη ‘Ιωαννίδου (βέβαια ἦταν καίρος νά μὴς καὶ στην κίνησίν σου ἔστειλα τὸν ‘Οδηγὸ καὶ περιμένω.) Χιονοπῶν ‘Ελένη, Χρυσόθε-μιν, Αἰγαίοπελαγίτην κατ. κατ.

Εἰς ὅσας ἀποστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 Μαΐου θάπάντησω σὲ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 285ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς
14 Ἰουλίου.

300. Δογοποιτικὸς Δεξιόγραφος

Ἀρχίζω μ' ἓνα κίνημα,
Τὸ γράφω ὅμως τῆλο
Μ' ἀκόμα ἓνα γράμμα,

Καὶ τ' ὅλο μου ἐμφανίζεται
Ἦ μᾶλλον τὸ . . . προβάλλω
Σάν ἓνα ὄγδοο θάμμα.
Ἀγύριστο Κεφάλι

301. Στοιχειόγραφος

Μικρὴ πόλη ἄλλα ὥραία
Στὸν καλὸ μας τὸ Μωρέα
Ἐνα γράμμ' ἀκόμα πιάνει
Καὶ καμμιὰ δουλειὰ δὲν κάνει!
Πανζευρισμός

302. Μεταγραμματισμός

Γιὰ νὰ μ' εὗρης, φίλε λύτα,
Ἀπ' τοὺς Πέρσες μόνον κοίτα
Νὰ διαλέξης βασιλιά.

Κι' ἂν τὴ μέση του τοῦ ἀλλάξης
Τότε πρέπει νὰ κοιτάξης
Μέσ' στὸ πλοῖο, μὰ βάθιά.
Ραμνυσία Ἄρτεμις

303. Αἶνιγμα

Εἶμαι, δυστυχῶς, ἀπάτη
Κι' ἀπατάται ὅποιος μ' ἔχει.
Ἀλλὰ εἶμαι κι' ἄλλο κάτι
Ποὺ στὸ ξύλο πάνω τρέχει
Κι' ἀπλάχνα τὰ κουρεύει,
Μὰ ὥστόσο τὸ ἰσιάζει.
Ἄττε Ἰράμ

304. Δικτυωτὸν

***** = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.

***** = Βασιλεὺς τῆς Ρώμης.

***** = Βασιλεὺς τῶν Ἑ-

***** [βραίων.

***** = Σόζυγος Ἀλκιμαίωνος

Καὶ καθένας τὰ ἴδια.

Ἦρος τοῦ 13

305-309. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος εἰς
ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, πάντοτε
τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἀνεὺ ἀνα-
γραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ἐβρος, ῥωρος, τέρας, μνία, φέτος.

Ἀγύριστο Κεφάλι

310. Μικτὸν

τιοσα-α-οιοσαι

311. Γεῖφος

	εν	εν	εν	εν
+ ε τε	τοῦ	νο	εν	εν
	Θ	φε	εν	εν
			εν	εν
			εν	εν

Ἀφανῆς Ἦρος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 9.

108. Κάλαις (καλά, εἷς). — 104. Γά-
λος-ἄλλος. — 110. Κρόνος-κρίνος. — 111.
Ὄβις-ὄβρις. 112.

Γ Α Λ Η 113. ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ (ἦχος,
Α Ι Α Σ Λάμαχος, ἔτος, μάχη. Ἄ-
Δ Α Μ Α τλας, χολή, ὄχλος, στέμμα).
Η Σ Α Υ — 114 118 Διὰ τοῦ Γ: γέ-
ρας, ἀγρός, γαμος, ἀγνή,

ἄλγος — 119. ΤΟ ΓΟΡΓΟΝ ΚΑΙ ΧΑ-
ΡΙΝ ΕΧΕΙ (ἔτος, ἀΓΟρά, ἈΡΓώ, πΟ-
Νος, ἀΚΑκία, ΜΙΧαήλ, ΧΑΡά, ΣΙΝᾶ,
ἸΕΧωβά, ΝΕΙλος). — 120. Ὅποιος φυ-
λάει τὰ ροῦχα του ἔχει τὰ μισά — 121.

Εἶμαι συνδρομήτρια τῆς Διαπλάσεως
(ἡ με σύν, δ ῥω μί, τρία τίς διὰ πλα
σέ ος).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΗ'—401]

Στὴν ἀγαπητὴ μου Δεῦλᾶ στέλλω μί-
σους καρδιοθαλμῆνες εὐχολογίας γιὰ τὰ
γενέθλια τῆς. Ολιμμένη Μελωδία

[ΛΗ'—402]

Δεῦλᾶ μου. Τὸ γράμμα σου ἀσφαλῶς
χάθηκε. Καὶ στίς δύο καρτοῦλες ποὺ
μοῦ ἔγραψες, κάποιος γιὰ νὰ πάρῃ τὰ γραμ-
ματόσημα, ἔσχισε τὴν κεινοῦρια διεύθυνση
σου, καὶ δὲν ξέρω ποῦ νὰ γράφω. Περι-
μένω. Ολιμμένη Μελωδία

[ΛΗ'—403]

Πριγκίπισσα Οὐγκέτ, Μουζελὲν, ἡ ἐκ-
δρομὴ φίνα. Συγχαρητήρια γιὰ τὴ
διοργάνωση. Ἀξιαντέ, ἀλόχα (ἐννοεῖς;) Δεῦλᾶ

[ΛΗ'—404]

Τὴν ἐξοχή κι' ἀγαπητότατη φίλη Ἀγνή
(Ἑλλη Νικολετοπούλου), ποὺ πῆ-
ρε τὸ δίπλωμα τῆς Νομικῆς μὲ «Ἀριστα»,
συγχαίρω ἀπὸ βάθους καρδιάς. Τῆς εὐχο-
μαι νὰ γνωρίσῃ τὸ λαμπρότερο ἐπιστημο-
νικὸ στάδιο ποὺ γνῶρισε ποτὲ Ἑλληνίδα
ἐπιστήμων. Δάκος Ψυχῆς
(Ἑλλιάς Κρίστης)

[ΛΗ'—405]

Πρωτοπαίοντας στὸ σαλονάκι λογίων,
χαίρετῶ ὅλους ες. Ἀνταλλάσσω Μ.
Μυστικά καὶ ἀλληλογραφῶ μὲ ὅλους-ες.
Γράψατε πρῶτοι: Δνίδα Ἑλένη Μωρα-
του, δδζς Δουβουνιώτου 38, (Συνοικία Κου-
κάκι) Ἀθῆναι, διὰ «Σ. Σ.»

[ΛΗ'—406]

Μὲ τὴν θριαμβευτικὴν εἰσοδὸ μου στὸ
διαπλασιόκοσμο, χαίρετῶ ὅλους-ες,
ἀποκαλύπτων ψευδώνυμα καὶ τρώγων χρυ-
λόπηττες. Δύκος τῶν Βαράθρων

[ΛΗ'—407]

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ.
Ἐφ' ἧσαν 103 Διαπλασιόπουλα. Ἡ
σειρὰ τῶν ψηφισθέντων εἶναι:

1ος Δ. ΟΠΑΓΚΑΝΤΩ (φ. 173)

2ος ΣΙΔΛΕΡ (φ. 112)

3ος ΣΥΡΙΑΝΟΣ (φ. 109)

ἀκολουθοῦν: Ὑδραϊόπουλο 107, Εὐάννα 61,
Μερσεντές 55, Ἀνθαλοῦζα 35, Στέλλα Βιο-
λάντη 21, Ρόμπερ Ταϊβλόρ 20, Φρέντερικ
Μάρ; 19, Γελαστός Ἀντιπλοκάρχος 13 κτλ.
Ἀπὸ τοὺς ψηφισάντας βραβεύονται κατὰ
σειρὰν: Δοξασμένη Ὑδρα, Βασιλίσα Νε-
φερίτι, Μερσεντές. Στους ἐξ προκριθέν-
τας (ψηφισθέντας καὶ ἐκλογεῖς) βραβεῖται ἑ-
στῆσαν. Λοιποὺς εὐχαριστοῦμε θεομά.
ἌΝΟΙΚΤΟΚΑΡΤΟΙ.

[ΛΗ'—408]

Ἀγαπημένη μας ΖΑΚΥΝΘΙΝΟΙΔΙΑ, σὲ
εὐχαριστοῦμε πάρα πολὺ γιὰ τίς περι-
ποιήσεις ποὺ μᾶς ἔκανες στὸ ὥρατο νηαί σου.
Κυκλαμιά, Βιολέτα τῶν Ἀλπεων

[ΛΗ'—409]

Χιονισμένη Ἑλλάς, Χρυσόθαμις, Ὀλυ-
μπιονίκη, Ἀγνὸ Μενεξεδάνι, Στέφανε
τῆς Δέξης ἡ γνωριμία σὰς μᾶς ἐνθουσίασε.
Κυκλαμιά, Βιολέτα τῶν Ἀλπεων

[ΛΗ'—410]

ΠΡΟΣΟΧΗ: Ζητῶ πρὸς ἀγορὰν μικρὴ
συλλογὴ γραμματοσήμων Διευθυνοῦς:
Miss Miles. Βησσαρίωνος 8. Ἀθῆναι.

[ΛΗ'—411]

Ἀστέρες, ἂν μπορῆτε ἀποκαλύψατε
μας Γερρε. . .
Ντόροθυ Λαμνὸρ, Τάυρον Πόουερ

[ΛΗ'—412]

ΠΕΝΤΑΘΛΟ

«ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ»

Ἀσὺν Φιλολογικὸς διαγωνισμός. Θέμα: ἐ-
λευθερο. (Πεζὸ ἢ ἑμμετρο).
Βον Διαγωνισμός Στίτων. Θέματα ἀπ'
τῆ μαθητικῆ καὶ παιδικῆ ζωῆς.

Γον Διαγωνισμός τοπιῶν.

Δον Διαγωνισμός Μ. Μυστικῶν.

Εον Διαγωνισμός προβλέψεως.

[Πόσες ἀπαντήσεις θὰ λάβουμε σ' ὅλο
τὸ «πένταθλο»;]

Ὅροι συμμετοχῆς:

Κάθε διαπλασιόπουλο-α, μπορεῖ νὰ παν-
τήσῃ σὲ ὅσα διαγωνίσματα θέλει. — Θὰ βρα-
βευθοῦν 1ος καὶ 2ος ἀπὸ καθὲς διαγωνισμοῦ
χωριστὰ. — Ὁ συγκεντρώσας τίς περισσότε-
ρες νίκες, θάνακηρυχθῇ Πενταθλητῆς, καὶ
θὰ λάβῃ τὸ καλὺτερο δῶρο. — Συνολικὰ θὰ
δοθοῦν 11 βραβεῖα. — Προβλεπόμενα: ἐμμετρος.
Συμμετοχὴ: διδραχμὸς γιὰ καθὲς διαγωνι-
σμό. — Δίαις: Ζωὴν Θεοδοσίου, Συνμὸς 121
Σύρος. — «ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ»

[ΛΗ'—413]

Τοὺς εὐχρηθέντας φίλους μου, εὐχαρι-
στῶ θερμότατα, ἀντιπευχόμενος πᾶ-
σαν εὐτυχίαν καὶ χαρὰν διὰ τὸ «Ἄγιον
Πάσχα. (Καθυστερημένη).

Δοῦξ Ὀπλιγκαντῶ

[ΛΗ'—414]

Διαγωνισμός Ἑθοποιῶν. Προκηρύσ-
σω διδραχμὸν διαγωνισμὸν «Ἑθοποιῶν». Προ-
θεσμία: μέχρι τέλους Μαΐου. Περιμένω
ἀπ' ὅλους-ες, καθὼς «Ἀνοικτοκάρδους»,
«Κατασκόπους», «Ἀστέρας», Σαρπηδόνα,
Εὐάννα, Ὀμπλιγκαντῶ, Κίτρινη Ἀράχνη,
Μερσεντές, Ἀνθαλοῦζα, Βαλεντίνου, Λεον-
τόκαρδον, Μουζελὲν, Μεγάλη Ἰθά κ. ἄ.
Βραβεῖα 3 ἐκλεκτὰ. Διευθ. Ἀννὰ Ριζο-
πούλου, Ζεῦξιδος 5, Θεσσαλονίκη διὰ:

ΤΑΓΚΟΛΙΤΑ

[ΛΗ'—415]

Πριγκίπισσα Οὐγκέτ, βλέπω ὅτι φέ-
τος πῆρες καὶ ἐξώσες στίς χοροημε-
ρίδες. Ἐτοί ἀγαπᾷς τὴν ἡσυχὴ ζωὴ; Σὲ
καλὸ σου, τρελλοκόριτσο. Μουζελὲν

[ΛΗ'—416]

Κερίμάν, σκοπεύεις νὰ μὴ παρעure-
θῇς; . . . πρέπει ἐξάπαντος νὰ ἔλθῃς,
γιατί θὰ θυμώσῃ ὁ σὺλλογός μας.

Μουζελὲν

[ΛΗ'—417]

ΒΑΛΕΝΤΙΝΗ, ἀνάλογα μὲ τὰ λεπτὰ σου
αἰσθημὰτα ἦταν καὶ τὸ δῶρο σου.

ΕΥΑΝΝΑ

[ΛΗ'—418]

ΛΕΥΛΑ μου, εἶσαι ἓνα κοριτσάκι se-

ker gibi.

Εὐάννα

[ΛΗ'—419]

ΟΣΣΙΡΙ, πολὺ εὐπρόσδεκτα τὰ γράμ-
ματά σου. Μὴν ἴρως ΕΥΑΝΝΑ

[ΛΗ'—420]

Υδραϊόπουλο: Πρωταθλητὴ τοῦ ὕψους,
ἡ Νέα Σμύρνη σὲ περιμένει γιὰ νὰ
δρέψῃς νέες δάφνας. Δορεαδὴ, φωτογρά-
φίς ἔστειλε.

Βίλλυ Φεῖτς

[ΛΗ'—421]

Υδραϊόπουλο: Ἡ τσαγκαλιὰ σου πᾶσι
περίφημα. Ὁ Ἑρὸλ Φλὺν καὶ Σάρελ
Βανέλ τὴν . . . ἐκλάβεσαν! . . .

Φρέντερικ Μάες

[ΛΗ'—422]

Ῥάδιο Ἑλλάς δὲν πιστεύει ὅτι θὰ φθῇ.
Ῥάδιο εἰς τὸ σημεῖον νὰ ταπεινωθῇ
καὶ νὰ ὑποστῇ τὸς εὐτελισμοὺς, διὰ
νὰ μᾶς ἀποκαλύψῃ. Αὐτὸ μᾶς κολακεύει
ἐξαιρετικὰ.

ΕΡΡΟΛ ΦΑΓΝΝ